

ILZE AIZSILA

Kārdinošs pavērsiens



821.174-31

Ai 880

Ilustrāciju un vāka attēla autore *Miriam Valbuena*

Vāka dizaina autors *Toms Kalninskis*

Ilze Aizsila

KĀRDINOŠS PAVĒRSIENS. Attiecību stāsti erotiskās noskaņās

Apgāda vadītāja *Vija Kilboka*

Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*

Redaktore *Santa Brauča*

Korektore *Diāna Graudiņa, Andžela Berķe*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,

Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4258.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Ilze Aizsila, 2023

© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-31-665-4

Uzmanību!

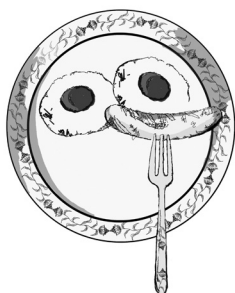
Grāmatai ir **pip**arots **sat**uriņš.

18+

Ā-ā!	Nākamais rīts	5
14	Līgums	28
13	Tas nevar būt	51
12	Laboju atzīmi	66
Ui!	Spilvendrāma	88
10	Uzaicinu tevi	100
Heil	Palīdzi man	146
8	Tomātu dēļ	166
7	Pārsteiguma dāvana	182
Ū-ū!	Supermenis	200
5	Tikumības liecinieks	211
4	Es tevi pavadišu	234
3	Ragana	246
2	Neuzvelc mani	268
1	Kafija diviem	284
O!	Pagaidi	299

Autores komentārs

*Visi grāmatas tēli atnākuši rakstīšanas gaitā;
ja kāds tos ir saticis dzīvē, lūdzu, iesakiet šo
stāstu krājumu izlasīt arī viņiem. Bučas!*



Ā-ā!

Nākamais rīts

Viņa

Mēģinādama ērtāk iekārtoties pannā, eļļa slinki veļas no vienas malas uz otru, līdz uguns liek tai satrūkties. Ar nepārliciecināšu sitienu iedauzu olu pret pannas malu, sadalu čaumalu uz pusēm, tomēr kāda kripata iekrīt pannā. Veikli izķeksēju čaumalas krikumu un pārliciecinos, vai viņš to nav pamanījis. Nav, jo vēl nav pagodinājis mani ar savu ierašanos.

Pārsitu arī otru olu. Viss gludi – eļļa čurkst un olas baltuma malas cilājas kā svārki caurvējā. Ienāk prātā doma, kāpēc nesašķaidīju kādu no olām pret savu pieri. Varbūt tad galva nesāpētu tik stipri.

Virtuvē ielavās svešs stāvs, ko jūtu ar ausīm un nāsīm. Sastingstu. Par laimi, viņš nevar zināt, vai esmu pamanījusi viņa klātbūtni, jo olas sprēgā, it kā būtu atnākušas uz tirgu kaulēties.

– Hei, lapsiņ, labrītiņ! *Wow, wow, wow*, tu gan esi agrs putniņš!

Ar acs kaktiņu palūkojos uz ienācēju. Uzskaitījis vai visus meža iemītniekus! Ko pielabinās? Viņa balss skan neķītri jau no paša rīta. Varu vien iedomāties, kāda tā bija vakar... Šis “labrītiņ” izklausās kā nolaizīta kāpostlapa. Burkāna veidolu iztēlē atvairu. Cenšos domāt tikai par ēdienu. Par lietām, kuru nosaukums saistās vienīgi ar ēšanu.

– Labrīt. Vispār ir jau desmit...

Sānu redze noskenē ainu: šī persona ieradusies pusplika, vismaz krekla tai mugurā nav. Tiešu acu skatienu objektam neveltu, man ir attaisnojums – tēloju, ka esmu aizņemta. Ak, būtu labāk tēlojusi aizņemtu vakar, draudzenes dzimšanas dienas ballītē, tad šis viss nebūtu jāpiedzīvo! Tagad vairs neko. Pašai dabūtais kauna traips atmiņā būs kaut kā jāpiecieš. Viņš nu gan varēja prasties un doties prom jau sen, bet ne, izdomāja vēl ieiet dušā un uzkavēties... Laikam kaut ko būšu izdarījusi nepareizi. Nav vēl man tādas brīvās un vientuļās sievietes pieredzes, nav! Būs jāapgūst jaunās dzīves mācību viela.

Ko man ar viņu iesākt? Cik ilgi? Kā veicināt promiešanu? Par ko šis pats tagad domā? Laikam jau mēģina izskaitīt, kura pēc kārtas viņam esmu. Pēdējā esmu noteikti, citādi viņš te neslaucītu sviedrus no pieres tā, it kā būtu par smagu gulēšanu manās mājās pelnījis arī pusdienas un vakariņas. Pati vainīga, pati.

Viņš

Ak Dievs, ko es esmu izdarījis? Šī meitene, protams, ir apburoša, bet viņa nūdien nav no tām, kurām patiktu tādi nuņņas kā es. Galva reibst, atceroties piedzīvoto. Man pirmo reizi mūžā bija tāda nakts. Tāda! Ar sakarīgu sievieti, kas prot baudīt dzīvi! Es atdotu desmit neatklātas zvaigznes, lai tādas naktis atkārtotos vēl un vēl... Vai tas vispār ir reāli? Ir, ja es atbildīšu viņas priekšstatiem. Man jāmainās. Strauji! Jābūt citādam, normālam kā parastie cilvēki. Neķītram. Precīzi! Neķītram! Gluži kā viņa. Jo viņa taču nezina, kāds es patiesībā esmu.

Tā... tā, tā, tā... tā tad no šodienas esmu mačo! Eh, kuru gan es mēģinu apmānīt... Zinātnieks manī vienmēr būs nomodā. Tātad esmu zinātnieks-mačo un tāds esmu lēmis būt īstas sievietes dēļ. Īstas!

Bet ko vispār dara mačo? Droši vien to, ko zinātnieks normālos apstākļos nekad nedarītu. Kas tas būtu? Lieļisks prāta vingrinājums rīta stundā. Marek, pieslēdz savu tumšākās smadzeņu puslodes melnāko daivu, citādi pie meitenes nekad netiksi! Ak, kādi viņai gurni...

Zinātnieks-mačo esmu, jā! Marek, īsteno vīrieti sevī! Aizmirsti savu nevainību! Tā ir pagātne. Kaut nesena, bet aizgājusi! Šonakt pārlicinoši apglabāta. Pateicoties viņai. Lapsiņai. Beidzot! Beidzot varēšu pasmieties par kolēģiem, kuriem līdz šim līmenim vēl ir Piena Ceļš ejams. Beidzot esmu to sev izgaismojis. Pēc nakts, ko pavadīju ar šo burvīgo būtni, esmu ticis vaļā arī no tās pēdējās nevainības, kas bija manī aizķērusies augšgalā – domāšanas līmenī.

Uzmanot manu ēdienu pie plīts, viņas kājas līgojas kā meridiāni, kas meklē polus. Pēc tādām izklaidēm gravitācija meitenei noteikti nepalīdz nostāvēt mierīgi. Es varētu viņas dēļ pārvērsties par poliem. Par abiem. Vai pat vairākiem – esmu gatavs atklāt jaunus fizikas likumus.

Lapsēn, tu bijī, nē, tu esi lieliska! Un es tev pierādīšu, ka arī tāds varu būt!

Viņa

Pieskatu pannā sprēgājošās brokastis, apbruņojusies ar divām koka lāpstiņām – katrā rokā pa vienai. Varu veikli manevrēt, bet panna pati zina, ko darīt. Olu baltums lēnām zaudē caurspīdīgumu. Es cenšos domāt tikai par to, tikai par olām. Vistas olām, protams. Jūtos neērti. Viss kaut kā jāizlīdzina. Cilvēcīgā veidā. Jāpabaro vīrietis un jāpamāj viņam laipnas ardievas. Lai nepaliek rūgtums vai kas nu kuram paliek... Mūsu stāsts ir beidzies. Tam ir bijis tikai nedaudz miglains un pārgalvīgs sākums, kuram strauji pienāca sātīgas beigas. Punkts.

Laikam eļļa vēl jāpiegāž, lai šai epopejai tiktu pielikts treknis punkts.

Pēc manas dušas želejas smaržojošais vīrietis lēnām zogas klāt. Es nezinu, kā reaģēt. Cenšos nedomāt, neat-skatīties, bet kaut kas sašūpo manus matus, tie sakutina ausi, un pār manu augumu no kakla līdz papēžiem spēji pārskrien skudriņas. Es viegli notrīsu. Patīkami, ja vien nebūtu nepatīkami...

– Oho, kas mums te ir? – Viņš ir iebāzis degunu starp mani un plīti, tad viegli iekožas kaklā un noņurdēdamies atraujas. Tik aktīvs un straujš! Vairs īsti neatminos šādu rosību manā dzīvoklī. – Mmm, varžacis!

– Vēršacis! – precizēju.

Viņš smejas. Glups gan... Glups, bet smuks. Lai arī kārns un bāls. Nuja, piemīlīga vīrieša seja ne vienmēr iet rokrokā ar pievilcīgu augumu. Vismaz ar vienu lietu viņam ir paveicies – droši var profilā soctīklos likt bildi bez apstrādes.

– Divas actiņas, divas oliņas, mm, mm... – svešnieks koķetē dīvainā balss intonācijā.

Improvizētus aprakstus iepazīšanās portāla sadaļai “par sevi” tādām gan labāk paša spēkiem nesacerēt – neviena normāla sieviete neuzķersies. Lai gan... tad vismaz iepazītos ar sev atbilstošu būtni.

– Es ceru, ar divām pietiks. Domāju, ka ar vienu tev būtu par maz, ar trim – par daudz...

– Gudra meitenīte! Divas ir tieši laikā! Pārītis. Un, zinot tevi, tā bija vispareizākā no pareizajām izvēļu variācijām. – Viņš iepauzē, un es fiziski jūtu, kā vīrieša skatiens slīd pār manu ķermeni. Dedzina no iekšpuses. Pag, viņš teica: “Zinot tevi”? Vai tad viņš mani tik labi pazīst? Es viņu nepazīstu, vakar pirmo reizi redzēju. Šorīt otro. – Bet tu pati neēdīsi? Ļauj man minēt – tu jau esi pabrokastojusi pa kluso, jo negribēji, lai es noskatos, kā tavā mutē lēnām iegrimst banāniņš, vai ne?

Ko? Es neko nedaru pa kluso! Stulbums! Man pietvīkst vaigi kā pieķertai nedarbos. Vai viņš tīšām cenšas

izrīkoties tā, lai es justos neērti? Klusēšu. Čalis smīn. Tik tiešām domā, ka man patīk tas, ko viņš pateica! Jā, tas bija banāns, nu un? Uz galda vēl ir, var pats mieloties uz nebēdu.

Kas man bija lēcies, ka mājās atvilku neaudzinātu bezkauņu? Kā tas vispār atgadījās? Nav jau brīnums, ka tieši tāds viņš arī izrādījās. Vai tad normāls vīrietis parakstītos uz vienas nakts sakaru? Un kāpēc man tādu vajadzēja? Varbūt es sadzēros un nolēmu, ka pēc vienīgajām attiecībām, kuras ilga septiņus sašķobītus gadus, tagad jāizmēģina atgūt nokavēto ar svešiniekiem? Šausmas... Man laikam pietiks ar šo pirmo.

– Pēc brokastīm taču mēs vēlreiz varēsim...? – viņš pēkšņi jautā, nosēdies stūra dīvāniņā pie galda un ielējis sev glāzē ūdeni. Kalsnās plaukstas glāsta trauku no augšas uz leju un atpakaļ.

Noriju siekalas un sadūšojos pārjautāt:

– Ko tieši... mēs varēsim?

– Nu to, ko tu vakar man darīji. – Viņš runā aplinkus, muti paslēpis aiz glāzes malas. Balss skan kā no akvārija.

Viņš pats sāk atgādināt zivi. Garu kā zutis un traciņošu kā...

– Pag, ko es tev darīju?

– Apstrādāji manu, kā tu tur viņu sauci, – kabacīti! – Pēdējo vārdu viņš izrunā ļoti skaidri. Skaidri un lēni. Smaida kā zīdainis, ieraudzījis mamma's pupu. Kā viņš uzdrīkstas?

Es ieklepojos, jo man kaut kas iestrēgst rīklē, tāda kā neredzama asaka no vēl neēstas zivs.

– Es tā to saucu? – Izbrīnīta pievērsu skatienu viņa ķermeņa daļai zem jostasvietas.

Viņš apstiprinoši māj ar galvu. Man tūlīt no pārsteiguma izsprāgs acis. Ko es varēju darīt ar sveša vīrieša daiktu, lai sauktu to par kabacīti? Gribas izlēkt pa logu no kauna. Tad jau tas droši vien nebija vienīgais, ko esmu sastrādājusi. Kāpēc neko neatceros? Galva plīst vai pušu no sāpēm, bet atskārsme no šīs gudrību saturošās čaulas neizšķīlas.

Ar klusu knikšķi noslēdzu uguni, un pēkšņi man atmiņā noskan dīvains vārdu salikums. Vārdi ir uz mēles, bet, par laimi, muti esmu aizvērusi. “Bum-bum!” Kāpēc es ko tādu atceros? Tās galvassāpes... Nez vai viņam arī tādas? Bum-bum. Ko mēs vakar lietojām?

Nu protams, sasodītā TEKILA!!! Vairs nekad... Zvēru pie visām olām!

– Tekila bum-bum, tekila bum-bum! – kā nolasījis manas domas, viņš pēkšņi iesaucas, nogorot džinsa biksēs iespīlētās kājas un kailo, ne pārāk muskuļoto ķermeņa augšdaļu, tad paceļot roku virs galvas un griežot uz riņķi iedomātu karogu. Ko tas nozīmē?

– Tā taču bija vakara nagla! – Viņš izbrīnīts paziņo ar cerīgu skatienu, ka es atminēšos. Nesaņēmis tam apliecinājumu, paskaidro: es viņu tepat virtuvē uz grīdas esot aplaistījusi ar tekilu, pēc tam sulīgi smējusies un ik pa brīdim kaut ko noģērbusi ar zīmīgiem izsaucieniem.

– Tekila bum-bum?

– Jā, lapsiņ! – Puisis atviegloti iesmejas.

– Kāpēc tieši bum-bum?

– To tu man neprasi. Tā bija tava dziesma. Oriģināl-izpildījums.

Un tas neesot bijis viss: ar vienu no šīm novilktajām drānām es esot mēģinājusi slaucīt viņa tekilā vizošo ādu.

Bet arī tas vēl nav viss! No alkohola slapjo drēbes gabalu es esot žmiegusi tā, lai šķidrums nopilētu viņam uz vēdera, un tad ņēmusies to laizīt!!! Viņa vēderu!

Cik pretīgi! Cik gan zemu biju, nē, *esmu* kritusi! Gri-bētos pajautāt, vai tās drēbes... bija manējās vai viņa? Kaut tikai tās nebūtu bijušas apenes, lūdzu, tikai ne to...

Viņš zemā balsī smejas, piemiedz aci un ar apmie-rinātu sejas izteiksmi māj man, aicinot uz buču. Iztiķis.

Šie ir tie mirkļi, kuri parasti aizrit ātri, bet kurus pēc tam vēl ilgi, ilgi atceras. Vēlos kaut kur nolīst un pazust. Bet kur? Šajā dzīvoklī slēptuvju nekad nav bijis. Un kāpēc man būtu jāslēpjas pašas mājās?

Viņš

Tā vien šķiet, ka būs jāatsvaidzina lapsiņas atmiņa. Citādi es te viens tāds pārlaimīgs jūtos. Un kā nu ne, ja esmu nolazīts, aplazīts, salaizīts – līdz augstākajai uzbudinājuma pakāpei. Beidzot kāda meitene mani ir pamanījusi un samīļojusi, beidzot *Tas* ir noticis!

Žēl, ka tā ir jau pagātne, bet tas bija vēl šonakt! Tik spilgti visu atminos, ka joprojām sajūtu viņas mēles kārpīņas, kā tās slidēja pār manu ādu... Tā bija tik karsta pastaiga... Ah, man krūtīs kaut kas atkal iečurkstas. Šķiet, piedzīvojumi sākuši man iepatīties.

Viņa

Visu?! Viņš atzinās, ka esmu nolaizījusi viņu pilnībā, ne tikai vēderu. Kāds ārprāts! Kāpēc lai es ko tādu darītu? Ak pareizi, sasodītā “tekila bum-bum!”. Zem izlietnes stāv divas tukšas tekilas pudeles. Kur es tādas rāvu? Un cik vēl pirms tam izdzēru bārā? Kurš sakopa virtuvi? Kur ir manas vakardienas drēbes? Kāpēc man tā ņirb gar acīm?

Atrauju vaļā augšējā skapja durtiņas, paķeru šķīvi, iemetu tajā izceptās olas, uzleju pa virsu pannā pārpalikušo eļļu. Lai jau rij. Ko iesākt, lai viņš mani vairs neiekārotu? Lai mēs neitrāli beigtu mūsu neiesākušās attiecības, par kurām šim ir vairāk atmiņu nekā man. Un, ņemot vērā viņa uzvedību šorīt, arī viņš vakar nav bijis labākā stāvoklī... Žēl, ka neko neatceros. Cik muļķīgi, varētu pat teikt, bezjēdzīgi pavadīta nakts! Pat nav ko viņam iebilst vai pārnest.

Izpaudis skaļu apbrīnu, viņš paņēma rokās šķīvi un pasmaržo olas, pateikdamies par manām rūpēm, it kā es būtu pasniegusi cepeti īpaši viņam gatavotā mērcē.

Tomēr viņš nevis ķeras klāt ēdienam, bet gan strauji pieceļas kājās. Esmu neizpratnē!

Ak... Viņš nomazgāšot rokas. Pēc tam kad higiēnas lietas nokārtotas, viņš pagriežas pret mani un ar lēnām aplūveida kustībām notrin plaukstas priekšautā, kas sedz manas krūtis! Esmu šokā. Neviens vēl nav izmantojis mani kā virtuves dvieli... Bet ko gan es varu iebilst, ja vakar viņu slapināju un tad berzu kā sašmucētu parketu.

– Labu apetīti! – Nolieku uz galda dakšiņu, maizes šķēlītes, majonēzi un šķīvi ar vēšacīm, kurām piesviežu divus marinētus gurķišus. Viņš sāk ar tiem. Nemaz negaidīju ko citu! Un zaļie, pumpainie gurķīši neķītri kraukšķ kā sarunājuši.

– Kabaciši, hm, hm... – viņš pie sevis murmina un grauздams zīmīgi skatās man acīs un zemāk, uz abiem mitrajiem pleķiem priekšautā. Es to spēji norauju un pakarinu uz āķa zem virtuves dvieļa.

– Pipargurķīši, – nez kāpēc automātiski precizēju, bet tad aptveru, ko esmu pateikusi, un apklustu. Šajā situācijā pipargurķīši pilnīgi noteikti neskan labāk par parastiem gurķiem. Skan ļoti, ļoti samaitāti. Šausmas, kur palikuši visi nepārprotamās nozīmes vārdi?

Vīrieša skatiens sāk klist apkārt pa virtuves plauktiem, kuros stāv pavārgrāmatas, svečturi, māla krūkas, dažnedažādi plīstoši brīnumi... Vai viņš veic inventarizāciju?

– Kaut kas nav kārtībā?

– Iedosi, lūdzu, arī nazīti?

– Nazīti? Olām? Okei.

Mans izbrīns atgriežas. Nazīti? Kas viņš tāds ir, ka paģiru rītā brokastīs lieto nazīti! Mani sāk mākt aizdomas, un es viņu pētu cītīgāk – nomazgājies, saņemējies... un tagad tas nazītis... Nekaunīgs, bet kārtīgs puisis? Ak, zinu! Gandrīz uzķēros... Hū! Viņš tikai tēlo kārtīgo, lai man iepatiktos. Nu protams! Cik lēts triks!

Viņš ēd, un es klausos. Viņam noteikti ir grūti noturēties, lai skaļi nečāpstinātu. Es viltīgi smaidu, jūtos

kā galda etiķetes pasniedzēja, kas eksaminē studentu un gaida kļūdas. Šis ir ļoti centīgs. Kuru gan viņš vēlas apmānīt? Un kālab? Tāpat tūlīt šķirsimies uz visiem laikiem.

Nosēžos viņam pretī vēl tuvāk un vēroju. Ļoti interesants kadrs. Vai tiešām es viņu būtu laizījusi? Es taču vispār vīriešiem bez vajadzības nepieskaros. Labi, ka no šī te nekā daudz nav. Ar ādu pārvilkta ribas, gan jau visa tekila vienkārši nopilēja nost. Diez vai tāds vispār svīst? Cerams, ka nesūcu dziru arī no grīdas. Jautājums: uz ko vēl es vakar biju spējīga? Tas man tomēr būtu jāzina.

– Klau...

Nē, nav jāzina. Es pārdomāju. Nav.

Viņš

– Klausos. Saki, lapsiņ, visu, ko vēlies! Būšu labs vilciņš un mēģināšu iztapt.

Kas tie man par tādiem tizliem jokiem? Pilnīgs āpsis esmu. Ja nemāku apieties un runāties ar normālu meiteni, labāk klusēšu. Es izvēlos pieklājīgāko smaidu, uz kādu esmu spējīgs.

Kāpēc viņa novērsās?

Viņa

– Nē, nekas, es tikai tā, pafantazēju. – Muļķe! Kāpēc es minēju vārdu “pafantazēju”? Tas izsauks vēl kādu

stulbu joku. Tūlīt pat jāmēģina izdomāt kaut ko vietā, iekams viņš nav izmetis piedauzīgu komentāru. – Saki, kāpēc tu mani sauc tieši par lapsiņu?

– Tu man parādīji savu tetovējumu zem nabas.

– Zem nabas... – *Tas atrodas kreisā augšstilba iekšpusē, jefiņ!* Bet vispār paldies, ka neizteicies citādi. Tātad viņš par mani zina un atceras vairāk, nekā biju iedomājusies. Viņš... Kā viņam izdevies paturēt prātā tādas detaļas? Ko viņš ar tām iesāks? Man viņš tomēr būs jāidentificē. – Kā tevi šorīt sauc? – Mēģinu iegūt svarīgo informāciju rotaļīgā veidā.

– Tāpat kā vakar.

Asprātis tāds.

– Paveicās, ne?

– Mareks mani sauc, lapsiņ, Kitijiņ.

Viņš

Ak vai, viņas vārdu nav iespējams izrunāt mīli. Nē, ko es te gvelžu, viņas vārds pats par sevi ir mīļš. Kitija... Skaists vārdiņš neķītrai planētas Zeme meitenei. Kā kaķenītei. Esmu sajūsmā.

Man tomēr ir paveicies! Tāda zvaigzne man uzspīdējusi, tāda! Ah, dažas atmiņu lāses, un mans loceklis jau luncinās. Jāpiebremzē. Jānogaida, līdz pabrokastošu. Tad to darišu. Cerams, viņa arī. Tie būtu joki, ja viņa to nedarītu. Gan jau spēšu iekārdināt atkal. Viss būs labi, ne velti viņa gatavo man ēdienu. Jākaļ dzelzs, kamēr tā karsta, – jāmīlē viņa, kamēr vēl viņas ķermenis mani

atceras. Vismaz es zinu, ka viņai mīlēties tīri labi tīk, viņa noteikti atļaus maniem satelītiem meklēt lapsiņas orbītu... Kosmoss ir daudz seksīgāks, kad esmu izjutis magnētisko vētru sirreālo spēku. Galvenais, tagad neizgāzties. Es piemiedzu ar aci un turpinu košlāt pa kumosīnam. Man nekur nav jāsteidzas, ar tādām meitenēm nekas nav jāsteidz.

Lai gan... viss jau tāpat ir sasteigts.

Kāpēc olas tik ātri kūst uz mēles?

Viņa

Ko lai ar to džeku iesāku, ko? Tūlīt būs visu apēdis. Skaidrs, ka viņam meiteņu netrūkst. Tādiem netrūkst – tādiem, kas nebaidās grābstīties; kam smuka seja, kam mēle velk uz asprātībām. Tādiem parasti ar meičām veicas. Es taču negribu tādu? Protams, ne! Bet ko es gribu? Lai viņš pazūd no manas dzīves un izdzēs manu lapsu no atmiņas.

– Vispār, rudastīt, es apbrīnoju tavas spējas un izdomu! Tu mani vakar tā gribēji... – Olu makarētājs zīmīgi nolaiza lūpas.

– Ko nozīmē “tā gribēju”? – nerimstos. Interesanti, kas manī uzjundīja vēlmi apmierināt svešinieku?

– Nu tā, ka es četras reizes beidzu, – viņš saka. Tad pēc mirkļa piebilst: – O jā...

– Ko??? Četras reizes?

– Vai tad tu neatminies itin nemaz? Neko? Nevienu pašu reizīti?

Skaļi ievilku elpu izbrīnā. Man nekad tā nav bijis, un to es zinu droši, jo vienīgais puisis, ar kuru man kaut kas ir bijis, ir mans vienīgais bijušais. Un viņš izvēlējās citu ne jau tāpēc, ka es slikti gatavoju.

Mana atbilde skan paredzami. Es izrunāju vienīgos vārdus, kuri man asociējas ar vakarnakti, – atslēgas vārdus:

– Tekila bum-bum.

– Jā, tā būs piepalīdzējusi, – viņš izvērza hipotēzi.

Es kaut ko noņurdu atbildes vietā.

Ja nu viņš blefo? Ja nu nekas *tāds* nenotika? Es taču nemaz neesmu tik seksuāla, nezinu lāgā, kā apmierināt vīrieti, lai viņam stāvētu vēl otru reizi. Kur nu četras!

Beidzot visu apēdis, Mareks pateicas par maltīti, kuras pārpalikumi tauku veidā vēl vīd uz lūpām. Man tā vien gribas paņemt salveti un visu rūpīgi notraust. Līdz pēdējam. Lai nespīd nekas un nekur. Pabīdu salvešu turētāju viņam tuvāk. Puisis ar lēnu rokas kustību mēģina vienu izvilkt, bet izkrīt teju visas!

– Piedod, – viņam pasprūk laipnība.

– Nekas, – es nervozi nosaku, un abi žigli vācam papīra palaidnes un bāžam atpakaļ vietā. Brīžiem mūsu plaukstas saskaras. Cik neveikli! Abi pakampuši vienu salveti, pārplēšam to uz pusēm un sasmaidāmies. Nē, nedrīkst smaidīt, pārpratīs!

– Tavs šārīta pirmais smaids, – puisis it kā pie sevis nomurmina. Pilnīgi žēl kļūst. Viņam pašam ir žilbinošs smaids, ļoti skaisti zobi. Man kā zobārstei tas ir svarīgi. Un kas ir viņš? Brīvā laika apģērbs, dārgs rokaspulkstenis,

pieglausti mati. Kaut kāds pie izzāgējama meža pāragri ticis folklorists? Nenosakāms tipāžs.

– Tavas acis nodod tavas vēlmes, – viņš pēkšņi skatījās balsī pašpārliecināti paziņo un paņem glāzi ūdens, ko dzer, nepieskaroties ar lūpām stikla malai. Lūk, arī pierādījums: nenoturējās ilgi, tēlodams kautro. Šķidrums nolist pār viņa zodu, netrāpīdams mutē. Es nekustu no vietas, nav mazs bērns, noslaucīs pats.

Blenžu uz viņu ieplestām acīm, līdz apjēdzu, ka tas ir viss. Man vairs nav, ko piemetināt. Vienīgi vēl risinu galvā miklu, kāpēc viņš nevelkas mājās. Varbūt viņam tādu nav? Gan jau ir. Bet ko tad viņam no manis vajag? Tiešām cer uz kaut ko? Kāpēc man tā neveicas? Kaut ko neesmu paredzējusi... Bet ko? Ā, zinu!

– Kafiju?

– Labprāt, lapsiņ, kafiju ar pienu. Iemērkšu purniņu arī tavās piena putās!

Cik pretīgi!

Dodos pagatavot visnegaršīgāko kafiju pasaulē, jo es kafiju nedzeru un nezinu, kā to gatavo, lai būtu garšīga. Kaut nu nesanāktu!

Tūlīt, tūlīt vēl iedošu viņam desertu, būs paēdis, nomierināsies, dosies mājās, pasmaidīs, būs labi. Cik gan grūti, kad jāpieņem lēmumi vienai pašai... Un pašai sevi jāmierina vai jāuzmundrina. Kur draudzene, kad viņas padomi vajadzīgi? Ja būtu braukusi līdz, nekas tāds nenotiktu. Vismaz ne ar mani.

Viņš

Redzu, ka Kitija šodien pavisam savārgusi. Mazrunīga. Jūtu līdzī. Tā ir normāla ķermeņa reakcija uz saindēšanos pēc tik liela daudzuma stiprā alkohola. Bet vai citādi mēs būtu tā satuvinājušies? Kādam jāziedojas, lai laime pienāktu ātrāk, mūsu gadījumā – ielidotu klēpī kā zvaigzne.

Labi, ka tas klasesbiedrs vakar pagadījās uz ielas. Citādi es taču nekad neieietu bārā. Nesatīktu savu sapņu sievieti. Paveicās... Labi, ka vismaz es nedzēru. Viss atmiņā stāv, kā stāvējis. Ak vai, patiešām stāv! Jāparunā par kaut ko citu.

– Lapsiņ, tu vispār saproti, kā tev vakar noveicās?

– Ar ko?

– Ar to dejas konkursu, kurā uzvarēji un ieguvi balvā piecas tekilas pudeles.

– Piecas? Paga, paga, es kaut ko nesaprotu... – Lapsiņa lauza galvu, tad turpina: – Kāpēc tad ir tikai divas tukšās pudeles?

– Ak jā, piedod, man nācās pārējās trīs atdot kā sāpju naudu taviem kaimiņiem.

– Ko?

– Viņi sūdzējās, ka mēs pārāk skaļi trokšņojot. Es iedomājos, ka viņiem jāiedod dāvana.

– Un iedevi uzreiz trīs?

– Nē, pa vienai – katram, kas nāca. Par laimi, vairāk par trim nebija.

Lapsiņa saķer galvu un klusi vaid. Jautā, kā izskatījās kaimiņi. Vai es atceros? Es taču viņus nepētīju, pat durvis tikai spraugā pavēru vaļā.

– Es zaudēju savu reputāciju... – Kitija pārdzīvo, un es cenšos noglāstīt viņas muguru, bet viņa aizgriežas un pabīdās nostāk. Mēģinu viņu mierināt, paskaidrojot, ka tekila kaimiņus ļoti iepriecinājusi.

Pēc klusumā izdzertās kafijas ar neparastu, izcilu piena-ūdens-kafijas-cukura proporciju un pēc sātīga deserta es vēlreiz pateicos.

– Nekad vēl nebiju baudījis tik gardu kafiju! – Šoreiz vēl neteikšu, ka vispār jau kafiju nedzeru un nezinu, kā tai būtu jāgaršo.

Bet tad viņa man priekšā noliek jogurtu. Negaidīti...

Es paņemu karotīti un atkal uzburu sejā savu laipnības izpausmes grimasi. Kaut arī vairs nelien iekšā, apēdīšu! Vai tad nevaru? Nedrīkstu atteikt meitenei, kura raizējas par manu labsajūtu. Laikam izskatos pārāk kārnš. Par mani tā ir rūpējusies tikai mamma. Lai viņai vieglas smiltis. Pirmais ēdiens, kafija, deserts, jogurts. Acīm redzami Kitija vēlas, lai es justos labi. Patīkami to apzināties. Tātad viņa zina, ka vīriešiem mīlestība nāk caur vēderu, tikai vēl nezina to, ka man tas nav svarīgākais.

Viņa piekārto matus aiz auss. Iespējams, mums briest kaut kas nopietnāks... Intuīcija saka priekšā, ka manai sajūsmai ir pamats. Es gribētu ar viņu – ar tādu kā viņa – doties līdz zemes malai, līdz Mēnesim, līdz Venerai, līdz Marsam. Un pēc tam uz pasaules augstāko ūdenskritumu! Varbūt piedāvāt?

Hm, man viņa jāuzmundrina. Tik klusa kļuvusi, laikam es tomēr esmu pārāk garlaicīgs. Ja vēlos viņu

pieturēt, man viņa jāapmierina – tūlīt pat! Orgasms samazina sāpes, viņai tas nāktu tikai par labu.

Pēc ilgākas ieskatīšanās brūnacītei acīs mana balss aizķeras un piesmok.

– Es zinu, ko tev šodien vajag. Es tevi iepriecināšu ar ko tādu, ko tu nekad neaizmirsīsi... Uzgaidi!

Viņa

Vispirms mēs pavadām manā dzīvoklī nakti, no kuras es neatceros nemaz un neko, un tagad viņš vēlas dienu, kuru nekad neaizmirsīšu? Viņš ir piecēlies un pazudis vannasistabā. Sagriezies vēders, vai? Ak nē! Tad jau... tad jau es no viņa neatkratišos vēl ilgi!

Viņš

Man jāizskalo mute, jāiztīra zobi, kaut vai ar pirkstu, bet lai viņai ir patīkami ar mani skūpstīties. Es tūlīt atgriezīšos, mīļā Kitijņ! Tu tādu skūpstu vēl nebūsi piedzīvojusi. Un es – ne tik.

Viņa

Mareks man tuvojas lēnām, nenolaižot skatienu. Vai viņš tizlā veidā mēģina mani savaldzināt? Un vai viņš tagad GADĪJUMĀ nesmaržo pēc manas zobu pastas? Vai viņam līdzī bija zobu birstīte? Kur? Ak, viņš noteikti savā bezkaunībā ir paņēmis manējo! Tūlīt norausies!

Pabīdu viņu malā un dodos uz labierīcībām gūt pierādījumus viņa nelietībai.

Paveicās. Zobu birste nav aizskarta. Sausa. Nervu spriedzes dēļ arī es iztīru zobus. Straujām un sparīgām kustībām darbojos tā, ka putas parādās uz lūpām.

Ir steidzami jāizdomā, kā tikt no viņa vaļā. Kāpēc nespēju saņemties un palūgt viņu aiziet? Jāmet pie malas tolerance. Zem augstākās izglītības plīvura mani taču var atrast arī kaut ko no mežonīgās pirmatnējības. Vakarnakt tā pabāza laukā galvu. “Tekila bum-bum” motīvā...

Es iznāku no vannasistabas, viņš mani sagaida vēl kailāks. Bez biksēm! Viņš ir pilnīgi plīks un uzbudināts! Un viņam ir tik... ļoti, ļoti liels! Nebrīnos, ka es TO saucu par kabaci. Esmu pārsteigta, un man tirpst kājas... Ķermenis sāk kaut ko atcerēties. Cik šausmīga, nelāga, neparedzēta situācija!

– Bet vai tev nav jāiet mājās?

– Iekams neesmu tevi aplaimojis, nesteidzos.

– Aplaimojis? Bet es tāpat esmu laimīga. Kā sapratu, vakarnakt padarīju laimīgu arī tevi. Vairākkārt.

– Un es vēlos tev par to pateikties. Lapsiņai jāpakasa vēderiņš, jāpaglāsta krādziņa, jāpabužina kažociņš.

Es nevēlos neko dzirdēt. Ja man nebūtu kauna izjūtas, es aizspiestu ausis tūdaļ pat.

– Man varbūt sāp galva...

Viņš ir pilnīgs izvirtulis! Vai tiešām man būs jāpamet māja, jo nespēju viņam uzkliegt? Neko sliktu jau nav nodarījis, lai gan var nodarīt, ja izdzišu... Tad visi

uzzinās par manu “tekila bum-bum” pārtiju. Un tas nonāks ausīs arī manam priekšniekam. Šis teiks, ka cilvēks ar šādu reputāciju nedrīkst strādāt prestižā zobārstniecības klīnikā. Nē, man jābūt atklātai pret ciemiņu, izvēles nav.

– Marek, piedod, lūdzu, bet man tiešām nekādu pateicību vai labdarību nevajag. Man ļoti sāp galva, un es vēlos palikt viena.

Viņš apstulbst un klusi, it kā būtu dabūjis pērienu, murmina:

– Vai mēs vēl kādreiz tiksimies?

Viņš

Skumji... Es tomēr kļūdījos, domājot, ka spēju būt iekārojams mačo. Viņa tam nenoticēja. Viņai nevajag bezkaislīgu, nemākulīgu, izkāmējušu ņuņņu... Vai arī viņa ir no tām, kuras pārguļ un pēc tam pamet. Kā mans klasesbiedrs, kurš, starp citu, arī mani uz to mudināja.

Kā es varēju tā ieberzties? Man šķita, ka viņa ir citāda... Sirdī kāds baksta ar izlocītu drāti, lai paņemtu paraugu un pēc tam paliktu zem lupas un pasmietos. Es jau biju sasapņojies, ka viss notikušais nav bijis tāpat vien. Ka viņa pamodīsies un mēs varēsim plānot kopdzīvi. Tajā būtu daudz izaicinājumu, bet tāpēc cilvēkam dota valoda... Nekā. Nekas man nav dots.

Lēnām meimuroju pēc sava krekla. Nolaistu galvu un pamazām sarūkošu locekli es dodos ģērbties. Kāds paze-mojums! Neesmu bijis pietiekami seksuāls. Idiots gan esmu bijis. Naivais zinātnieks-idiots.

Viņa

Kurš šai mirklī ir iedomājies man zvanīt? Kamēr meklēju telefonu, Mareks pogā ciet ne pārāk tīro kreklu, starp viņa kājām līgojas iespaidīgais vīrieša lepnums, kura galviņa ir lielāka par tām, ko esmu redzējusi bildītēs vai dzīvē. Skaidrā prātā. Bet tā pamazām nolaiž degunu.

– Hallo? – nenovēršot skatienu no vīrieša manā istabā, saku telefonā.

– Kitija? Čau, draudzenīt! Nu?

– Kas – nu?

– Kā tev viņš patika?

– Es tagad nevaru runāt.

– O-o... Tātad viņš joprojām ir pie tevis? Paveicās gan. – Draudzenes balsī dzirdu greisirdības noti. – Malacis! Man tiešām prieks par tevi, par jums... – Sajūsma mijas ar skaudību. Atradusi, par ko mani apskaut!

– Īsti nav par ko.

– Tātad jums nekas nesanāca? – Viņa atdzīvojas.

– Nesanāks. – Paraugos uz Mareku, tā vien šķiet, ka viņš traktē manu atbildi draudzenei kā tikšanās atteikumu viņa dēļ. Kaut nu nepārprastu!

– Bļāvieni, Kitija! Piedod, mīļā, bet vai tādā gadījumā drīkst viņu... nu, savākt? Es darītu jebko, lai man blakus būtu tāds puisis! Vakar mēs gandrīz atradām kopīgu valodu, ja vien tu neīstajā brīdī neiegāztos viņam klēpī. Nācās šim auklēties ar tevi pret paša gribu. Žēlsirdīgs...

– Ko?

– Nuja, vai tad neatceries, kā pēc tam viņu ieplaukāja?

– Par ko?

– Tu viņu apvainoji par apsēšanos vietā, kuru biji noskatījusi. Tā ka... vari, lūdzu, man otrreiz nestāties ceļā un iedot viņa numuru?

Es neizpratnē pētu Mareku un apjukumā nespēju neko apjēgt.

– Kāpēc tev vi... to vajag?

– Tu smeji? Kāpēc man vajag puisi, kurš prot izcili dejot un ir gudrāks par visiem valsts prezidentiem kopā? Kāpēc man vajag astrofiziķi, kurš pēta kosmosu un strādā NASA? Kāpēc man vajag puisi, kurš vienu piedzirdītu, agresīvi noskaņotu meiču ar limuzīnu aizved uz viņas dzīvokli, lai neviens tai nenodarītu pāri? Man šķiet, ka viņam var uzticēties.

“Viņam var uzticēties” – tie ir atslēgas vārdi, kas man sekundes simtdaļā pārstrukturizē smadzenes. Astrofiziķis, gudrāks par visiem... Tiešām?

– Paldies.

Zaudējusi runas spējas, pārtraucu zvanu. Ja Mareks patiesi ir tāds, kā viņu raksturo mana labākā draudzene, man ir jāpārliciecinās, vai es gadījumā neesmu viņu pārāgrī norakstījusi, vai mēs gadījumā neesam viens otru nedaudz pārpratuši, vai mēs gadījumā neesam ideāls pāris... Tekila bum-bum. Gudri puīši apkārt nemētājas. Bum-bum. Es vakar uzvedos kā muļķe, bet viņš mani tik un tā sargāja! Un arī šodien neesmu bijusi gudrāka. Bum.

Steidzu pie sava Mareka, kamēr viņš vēl ir brīvs un kamēr es viņam esmu pēdējā.

Viņš

Kitija man tuvojas agresīvi, ļoti agresīvi! Nedroši samiedzu acis, tūlīt noteikti sekos pamatīga pļauka. Man vēl sāp no vakardienas, tomēr būs jāgriež otrs vaigs. Iespējams, viņas draudzene kaut ko izstāstījusi par manu nevainību, par kuru izmuldējos, mierinot, ka vedīšu viņas draudzenīti prom drošos apstākļos... Un te tev nu bija. Lauzu solījumu, var teikt, aiz pirmā kvartāla!

Meitene pienāk klāt un piespiež savu fantastisko ķermeni manam vārīgi kailajam augumam.

– Marek, tu grasījies iet pastaigāties bez manis?

Seko skūpstis – dziļš, straujš, slapjš. Kosmoss izplešas, tajā ir tik daudz krāsu un skaņu! Esmu zinātnieks. Zinātnieks-mačo, nevis idiots!

Piena Ceļš ir pilns pārsteigumu. Bum-bum. Bum.